PADÁČEK

OBČASNÍK KLUBU VOJENSKÝCH VÝSADKOVÝCH VETERÁNŮ PRAHA

Ročník 11 - Číslo 33 **Vyšlo v únoru 2019**

Obsah: **Konference; Akce „Ještěd 2018“; Den veteránů; Proč vlčí mák?; Vánoční večírek; ZMS Jaroslav Jehlička, jak jste ho možná neznali; Z připravovaných akcí; Společenská rubrika; Museli jsme se rozloučit.**

MEZINÁRODNÍ KONFERENCE KE 100. VÝROČÍ ZALOŽENÍ REPUBLIKY A K 25. VÝROČÍ ZALOŽENÍ KVVV PRAHA, KONANÁ DNE 1. 10. 2018 V DAP PRAHA POD ZÁŠTITOU MO

Jednání zahájil předseda KVVV Praha genmjr. v. v. ing Pavel Gavlas přivítáním hostů a přítomných členů.

Dále dle programu vystoupili se svými referáty:

1. **PhDr. Jiří Marek - parašutismus před II. světovou válkou.**
2. **Plk. v. v. PhDr. Ivan Gosiorovský - výsadkáři ve východní armádě a SNP.**

3. Za nepřítomného Mgr. Davida Jiráska přednesl jeho referát o poválečném vývoji výsadkového vojska až ke speciálním silám plk. v. v. V. Duchoň.
4. Plk. v. v. Jiří Hudský pozdravil jménem KVV Prostějov jednání naší konference a přednesl referát na téma „Veteránské hnutí výsadkářů“.
5. Genmjr. v. v. ing. Pavol Gavlas - ve svém příspěvku připomněl a zhodnotil 25 let činnosti KVVV Praha.
6. Na závěr vystoupil gen. Kolář, velitel speciálních sil AČR, který pozdravil naši konferenci a velice kladně hodnotil příspěvky svých předřečníků. (Referáty vystupujících jsou zveřejněny ve sborníku, který je uveřejněn na webových stránkách).
Vystupujícím členům a hostům byly předány pamětní plakety.
Poté následovalo společné fotografování na pamětní fotku a přestávka na oběd.
Po přestávce se do diskuse přihlásil ing. Olin Jurman, který jménem Regi Base pozval všechny na oslavy dne veteránů 11. 11. 2018, které se uskuteční na stadionu v Edenu a prezentoval některé nové knihy vydané v nakladatelství Brána.
Dále vystoupil vice prezident KVV SR mjr. v. v. Mgr. Vladimír Schneider, který pozdravil jednání naší konference. Předal ocenění, kde na návrh prezidia SR uděluje prezident KVV SR pplk. v. v. Viktor Puchoň předsedovi KVVV Praha genmjr. v. v. ing. P. Gavlasovi „Kříž cti J. Gabčíka“ a genmjr. v. v. ing. P. Krajčovičovi medaili J. Gabčíka „Za zásluhy“.
Dále v diskusi vystoupil předseda KVV J. Hradec plk. v. v. Petr Čejka, který jménem klubu pozdravil jednání naší konference a vyzdvihl spolupráci našich klubů. Kolega M. Juříček zavzpomínal na pětadvacetiletou historii klubu a ocenil práci výboru.
Za KVV Tábor vystoupil plk. v. v. Miloš Opluštil.

Po diskusi bylo přikročeno k dalšímu bodu programu a tím bylo udělení ocenění členům KVVV Praha a také představení baretového odznaku KVVV Praha.
Tím byl program konference vyčerpán a předseda KVVV Praha kol. P. Gavlas jednání konference ukončil. Konference se zúčastnilo 34 členů KVVV Praha (zapsaných) a 38 hostů.

AKCE „JEŠTĚD 2018“

Také v roce 2018 po srpnu překvapivě nastalo září a někteří členové pražského Klubu výsadkových veteránů vyrazili na již tradiční klubovou aktivitu, pro kterou se ustálil název „Akce Ještěd.“ Jednalo se již o 5. ročník v řadě a tak si myslím, že označení „tradiční“ není přehnané. Tady je na místě malé ohlédnutí a připomínka toho, jak akce Ještěd vznikla a jak se postupně vyvíjela.
Někdy začátkem roku 2014 bylo zřejmé, že situace v klubu je zralá k rozšíření činnosti, která v té době byla zaměřena zejména k účasti na organizačně a finančně náročných akcích, pořádaných jinými kluby výsadkových veteránů. Bylo to období, kdy z objektivních příčin končila, do té doby hojná, účast našich členů při soustředěních zaměřených na seskoky veteránů. Kluby, které pořádaly oblíbené sportovní soutěže spojené se setkáváním mnoha klubových fandů postupně omezily z ekonomických důvodů počet pozvaných. Z toho vyplynulo, že se těchto akcí začala zúčastňovat pouze soutěžní družstva. Na zmíněných soutěžích se dnes nemilosrdně závodí, kluby posílají logicky lidi, kteří jsou schopni vyhrávat a to, při vší úctě, není pro všechny. Tento vývoj zasáhl samozřejmě i pražský klub. Protože naše členská základna nepatří mezi nejmladší, pro mnohé se tak omezily možnosti setkávat se s kamarády z ostatních klubů, ale současně ubylo i společných výletů našich členů na zmíněná setkání. Aktivity

klubu se pozvolna začaly přiklánět zejména k účasti na různých pietách a pro mnohé se začala vytrácet dosavadní atraktivita členství v paragánském klubu.
Já jsem v té době věděl o komerčních aktivitách skupiny bývalých vojáků, kteří se zúčastnili zahraniční mise v Afghánistánu a po odchodu do civilu působili v něčem, co se dnes často označuje jako „zážitková agentura“. Působili pod označením SOG, dnešní THOR Tactical. Kontaktoval jsem Lumíra Němce, představitele SOGu a brzy jsme zjistili, že se vlastně známe, pracovali jsme před nějakou dobou u stejného podniku. Dohodli jsme, že se pokusíme připravit nějakou zábavnou akci pro starší a pokročilé s využitím možností SOGu. Bylo to takové plácnutí do vody, nevěděli jsme jak připravit zaměstnání tak, aby bylo zajímavé, ale fyzicky přijatelné pro lidi, kteří už mají nějakých pár desítek let po tanečních. Nakonec jsme se shodli, že zařadíme nějaké zábavné střílení z něčeho tlustšího než je vzduchovka, přidali jsme seznámení s používáním horolezeckého lana dnešními vojáky a doporučované techniky první, předlékařské pomoci. Povídání o současných zahraničních misích našich vojáků nemohlo chybět. SOG v té době už spolupracoval s libereckým Army Arms a ten využíval mimo jiné i střelnici v Jablonném v Podještědí, která byla ideální pro to naše připravované, lehké a veselé „Střílení pod Ještědem“. A našlo se i ubytování v místním kempu s příjemnou hospodou a improvizovanou tělocvičnou a to vše pod Ještědem. Tak se narodila „ Akce Ještěd“ a ejhle, už je jí 5 let. Za těch 5 let se z lehkého a veselého střílení stala soutěž, kde jsou dosahovány výsledky hodné obdivu, a je skvělé, že vítězové opravdu nejsou předem jasní. Jasné je ale to, že se podařilo něco, s čím jsme v začátcích vůbec nepočítali. Za těch 5 let jsme totiž připravili a

vyzkoušeli program zaměřený na seniory a jejich možnosti při řešení krizových situací doma i na ulici. Kdo jiný by si měl umět poradit, když ne staří paragáni. (Manželskou poradnu a psychologii vnoučat jsme vynechali).

Tak a teď konečně k ročníku 2018. Byl jiný než předchozí. Nemohli jsme už počítat s pomocí armády při dopravě účastníků na místo konání. A místo konání se také změnilo, vyměnili jsme Jablonné v Podještědí za Hrádek nad Nisou. Využili jsme nabídku Army Arms a přesunuli jsme se do nově budovaného areálu zmíněné firmy. Jedná se o bývalou továrnu a přilehlý pozemek, kde již funguje krytá střelnice. Zatím skromné možnosti ubytování jsme doladili neskromným večerním posezením v hospůdce vedle střelnice a měl se dobře i malý, zrzavý kocour. Ten zmetek je fakt rychlej a chutnají mu buřtíky i s hořčicí. Za zmínku určitě stojí nově zařazený bod programu, ukázka nebo téměř školení, které pro nás připravili hasiči z Hrádku n/N. To byla prostě paráda. Otázka jestli je lepší vyhořet nebo uklízet po použití práškového hasičáku sice zůstala otevřená, ale viděli jsme, co to dělá. Naopak ale víme co nedělat, když začne hořet olej na pánvičce. Kudy a jak utíkat, když ten olej neuhasí soused v nižším poschodí, jsme zkoušeli druhý den. Nikdy jsem netušil, kolik srandy se dá užít, když se lidé snaží rychle a pevně uvázat provázek na násadu lopaty (tedy stoupačku od topení). A na závěr došlo i na koupání v jezeře Kristýna, během procházky na pohraniční

česko-polsko-německé trojzemí. Trefili jsme se totiž do posledních zářijových, letních dnů a počasí nám opravdu přálo.

Důležitější pro zdar celé akce ale jistě bylo působení obou pánů, zástupců Thor Tactical a libereckého Army Arms. Při tomhle závěrečném poděkování musím zmínit i dobrou vílu Ivanu, která se na nás usmívala už asi třetí ročník, spoustu toho zařídila a zase jí to moc slušelo i v čerňákách.

Když píšu tyhle řádky, blíží se konec roku 2018, ale já už vím, že se pokusíme připravit další ročník „Akce Ještěd“ a tak si držme palce, aby se nám to podařilo a sešli jsme se v Hrádku při nějakých hrátkách i v roce 2019.

Pavel Břeský

DEN VETERÁNŮ

Dne 11. 11. se naši kolegové opět zúčastnili pietních aktů na Vítkově, v Technické ulici a také na Letné u pamětní desky brig. gen. Rudolfa Medka. Poprvé jsme také měli možnost se zúčastnit oslav Dne veteránů na pražské Slavii. O tom již ale více píše kol. Mráček:

Slavie nás hostila

Fotbalový velkoklub se ukázal jako jediný, který ve velkém stylu slavil 11. 11. - Den válečných veteránů. Spolu s organizací Regi Base, pečující o veterány všech bezpečnostních složek

zorganizovala celodenní oslavy, jejichž součástí byly ukázky techniky, ligové utkání SK Slavie se zlínským klubem, kterému se daří a byl důstojným soupeřem. Přišlo přes 10000 diváků a delegace veteránských organizací z celé republiky. Na ploše hrála velká dechová muzika, představili se nepohybliví zranění veteráni, všichni byli pořadatelem přivítáni a hráči obou mužstev se veteránům poklonili.
Spolu s naším předsedou se zúčastnili zástupci některých našich republikových paraklubů. Zvláště jsme se setkali s předsedou jindřichohradecké organizace, ale bylo jich víc, také i pozůstalí po veteránech. Překvapila nás okázalost akce, osobní přivítání vrcholných činitelů slavného klubu a všestranná péče. Ta se projevila tím, že jsme všichni byli VIP hosty se všemi poctami. Každý z nás byl "okroužkován", pohostěn šampaňským a svěřen do péče vybraných mladých hostesek, podobných letuškám. Jakékoliv přání v jídle i pití bylo rychle splněno. Poznali jsme trochu zázemí slavného velkoklubu a ze zaskleného boxu nebo luxusních venkovních sedaček jsme mohli sledovat úspěšné utkání. Bylo mnoho pamětních proslovů a vzpomínek. A také mnoho fotografování. V rozdávaných klubových billetinech jsme se také našli na akci modřanských hasičů uspořádané pro jejich invalidní veterány.
Hezká a důstojná oslava. Pro fandy Slavie i radost z vysokého vítězství, i když jsem o jeden gól přišel a musel si počkat doma na televizi.

pprap. ing Mráček

PROČ VLČÍ MÁK?

11. listopadu 1918 v 11. hodin a 11. minut, s poslední salvou při podpisu příměří v Compiégne ve Francii, která ukončila první světovou válku. Na rozdíl od všech předchozích válek trvalo toto ozbrojené střetnutí nepřetržitě více než čtyři roky. Ztráta lidských životů, které si tato válka vyžádala, byla do té doby nejkrvavější v celé lidské historii. Z 65 milionů mobilizovaných vojáků všech válčících států, bylo 8 milionů zabito a 21 milionů zraněno, nebo

zmrzačeno. Hrůzy a útrapy této války zůstaly tak hluboce vryté do vědomí všech jejích účastníků a okamžitě, co válka skončila, byl 11. listopad vyhlášen Dnem válečných veteránů.

A proč je právě vlčí mák symbolem tohoto dne? Počátek symbolu vlčího máku najdeme v básni "In Flanders Fields" od kanadského vojenského lékaře podplukovníka Johna McCrae, rodáka z města Guelph v provincii Ontario v Kanadě. John McCrae napsal tuto báseň v květnu 1915, když se v západní Vlámské oblasti účastnil druhé velké krvavé bitvy u belgického města Ypres (22. 4. – 25. 5. 1915). Navzdory skutečnosti, že byl vojenským chirurgem, tak si na útrapy a bolest raněných vojáků, léčených na obvazišti nemohl zvyknout a svou bolest tlumil psaním básní. Speciálně se ho dotkla smrt přítele poručíka Alexisa Helmera z Ottawy, který byl zabit výbuchem granátu 2. května 1915. Očitý svědek seržant Charlie Allison popsal, že toho rána vál východní vítr a červené máky, jakoby se mezi hroby vlnily. John McCrae svou bolest opět vepsal do básně, však popsaný papírek později zahodil. Kolemjdoucí důstojník papírek zvedl a poslal jej do Anglie, kde časopis Punch tuto báseň otiskl.

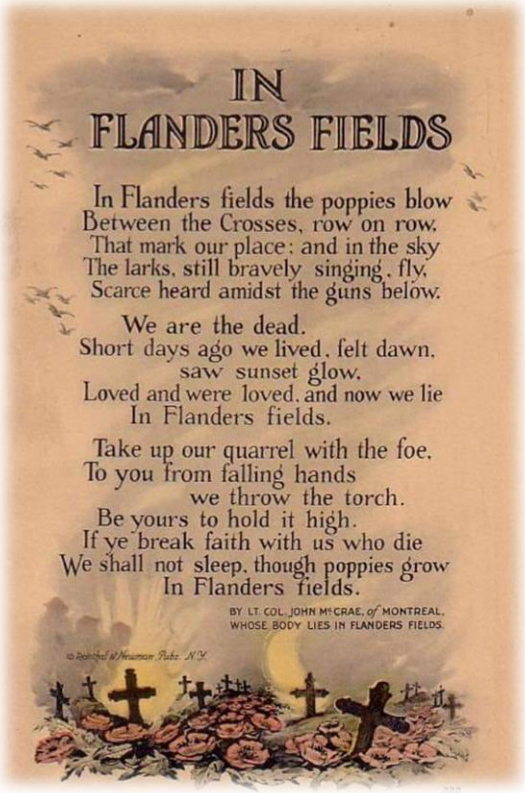

Báseň se později dostala do rukou americké členky asociace Mladí křesťané Moiny Michaelové a inspirovala ji k myšlence učinit z vlčího máku symbol připomínající oběti válečného konfliktu. Poprvé byl tento nápad realizován v USA v roce 1920, kdy vlčí mák, jako symbol vzpomínky

na válečné hrůzy, přijali američtí veteráni. V roce 1921 ji následovala francouzka Anne Guerin, a tento symbol rozšířila mezi kanadské a britské legionáře. Ve stejném roce se k přijetí symbolu vlčího máku přihlásila i Austrálie. Dnes můžeme vidět, květ červeného vlčího máku při vzpomínkových aktech i obřadech příležitosti Dne válečných veteránů ve většině demokratických zemí. Tradice nošení červeného máku se John McCrae nedožil, zemřel 28. ledna 1918 v Britské vojenské nemocnici pro důstojníky ve Wimereux, v blízkosti Boulogne ve Francii, ve věku 45 let na zápal plic.

V zemích Commonwealthu si 11. listopad připomínají pod oficielním názvem Remembrance Day (Den vzpomínky) a také jako Poppy Day (Den červených máků), ve Spojených státech jako Veterans Day (Den veteránů), ve Francii, nebo Belgii, jako Jour de l'armistice (Den příměří), nebo také pod názvem Jour du Souvenir (Den vzpomínky), v Nizozemsku, jako Wapenstilstands-dag (Den příměří) ***upraveno, zdroj: http://www.vhu.sk/***

VÁNOČNÍ VEČÍREK

Naše paravánoce.

Jako každý rok a tentokrát zcela sama organizovala Karmela Štrajtová hezký a jako vždy příjemný, předvánoční, adventní paravečírek.

Její výzvu a plán předsednictva vyslyšela menší sestava našich členů - asi dvacítka, ale byla velmi pohodová. Jako vždy "vstupné" bylo mírné - 1 dáreček do tomboly na osobu. Přišli jiní, nepřišli tradiční.

Možná, že některé odradila změna místa, ale přišli o mnoho. Restaurace Šenkovna

v Sokolské ulici byla zvolena velice vhodně. Už tajemnost prostředí, výzdoba sklepení, šikovný zasedací prostor právě pro nás, vhodné stolové uspořádání, rychlá a mladá obsluha, vysoká nabídka jídel a pití, nikdo nás nerušil a také my nikoho. Mohli jsme se stavět i na hlavu. Bohužel naše starší osazenstvo by to už nesvedlo. I když byla tu výjimka. Jirka Urban se hned po vstupu pochlubil dámám, že už zase udělá dřep. Zklamání utrpěl matador Míla Juříček, který si zabral právo nejstaršího a zesmutněl, když jsem jeho prvenství přebral já a to o celý rok. Jako vždy středem vzruchu této milé společnosti byl Láďa Vlček, který byl tu a vzápětí jinde. Dam bylo 5. A tradičně Daga, které trochu trvalo, než se pro naši společnost vždycky perfektně upraví.

Zajímavé bylo, že u šatníku se objevilo mnoho francouzských holí a holí obyčejných. Neodpovídá to tomu, co jsme na padácích, jako mladí páchali. Spíše se projevuje stáří. Každý proti němu bojuje jinak - jako Jirka Urban nebo Daga. Ale aby to nevypadalo na starobinec, tak mezi námi byli i tři členové představenstva a tedy mladistvě činní. Ráz tomu ovšem - jak jinak - dodávala hbitá Karmela. Od přivítání, opusinkování, odebrání vstupného, sestavování tabule tomboly, pomahání starším z kabátů až po zajištění přípitkových šampusů, natrhání tombolových lístečků, ničení apartního kloboučku pro tombolové lístečky. Svůj imič si asi u 10 bodů trochu narušila důrazným výběrem zvýšených členských příspěvků za minulé období.

Objevil se konečně i další adept, kterého budeme přijímat na únorové výroční schůzi. Při pití proběhla tombola, ve které bylo vidět i štíhlé lahvinky - pokud to nebyl ocet, olej či kečup. Někteří mohli být překvapení nepotřebnou věcí, ale byl to přece dárek od srdce! A pak se s vánočním přáním po jednotlivcích i ve skupinkách odcházelo. Cítili jsme se dobře. ***pprap.ing. Mráček***

ZMS JAROSLAV JEHLIČKA, JAK JSTE HO MOŽNÁ NEZNALI

Probíral jsem se svázaným ročníkem Obrany lidu z roku 1950. V čísle 148 z 25. 6. jsem na str. 5 nalezl článek „Vzorný výsadkář“. Tím výsadkářem byl – desátník Jaroslav Jehlička!
„Je přísným a tvrdým velitelem družstva, který nikdy nesleví ani slovíčko, který vždy nejen splní svůj úkol, ale o kterém je také známo, že z úkolu přivede všechny svoje podřízené, protože vše provádí po zdravém uvážení...“ Takto autor článek zakončil. Chvály v něm bylo mnohem víc a se vším jsem souhlasil, jen nad těmi posledními pěti slovy jsem se musel pousmát.

Jardu jsem znal od roku 1954 jako člena družstva, které přivezlo stříbrnou medaili z mistrovství světa ve Francii. O dva roky později jsme se stali kolegy, když jsem přijal místo krajského instruktora. Na shromáždění „krajánků“ jsem si připadal jako na Olympu, protože tu byla všechna moje božstva: Koubek, Kriváň, Kaplan, Jehlička, Hotěk – už ověnčení zlatými medailemi z Moskvy. Ani ve snu mě nenapadlo, že za deset let „nebudou lidi“ a já se stanu trenérem reprezentace, ve které už z té slavné party zbyl právě jen „Jehla“.
První rok byl pro mě očistec. V lednu jsem nastoupil, od března se dalo skákat a v září už bylo mistrovství světa v Lipsku.
Dostali jsme nové padáky PTCH-6, jejichž konstrukce vycházela z US Paracommanderu. Ukázalo se, že nevyhovují pro seskoky na přesnost přistání. Na letišti Leipzig-Mockau byl převážně silný nárazový vítr, který často měnil směr. Horší bylo, že téměř denně docházelo k přehození šňůr přes vrchlík s následnou rychlou rotací. Měli jsme záložní padák PZS-57 – neřiditelný kruhový vrchlík bez výřezu. Teprve se vedly spory, jak rotaci řešit. Doporučovalo se odhodit stranu zdeformovanou přehozenými šňůrami a otevřít záložní padák rychle, ale „pomalým způsobem“,

jak si lid přeložil do češtiny „zdeúřední“ popis: odhodit vrchlík PZS-57 do boku a postupně vypouštět jeho šňůry. Teprve pak uvolnit i druhou stranu. Jenže někdy rotace pokračovala a bylo jí jedno, kterou stranu jste odhodili. Rychlodpoutávacím zámkům se občas nechtělo odpoutat a popruhy se z nich musely vyrazit karate úderem. Pokud odešla jen jedna strana, byl problém se zbavit té druhé, a přistání na rotující necelé polovině vrchlíku by končilo těžkým malérem. Otevřít PZS-57 po „totálním odhozu“ se považovalo téměř za sebevraždu, protože vrchlík neměl výtažný padáček a po vytržení uvolňovače vypadl z jeho obalu slisovaný balík silonu, který se mohl vlivem odporu vzduchu zachovat jakkoliv.

Když závady pokračovaly i po výměně středových šňůr za nové, vyrobené stejnou technologií jako ty americké, přešli jsme na příkaz výrobce ke „krasobalení“ ve dvojicích pod dohledem konstruktérů Chornice. Žádná dvojice nedocílila takového uměleckého dojmu, jako Jarda s Vaškem Kumbárem. Přesto musel Jehlička odhazovat a na opakovací seskok balit navíc i záložák. Přes námitky „technického dozoru“ zabalil svoji šestku metodou „žaves“. A znovu odhazoval, čímž bylo prokázáno, že je třeba tápat dál.

Už v dubnu upozornil bratislavský reprezentant Gabo Kiš, že oproti americkému padáku naše „šestky“ nemají balicí šňůrky spojené s výtažným padáčkem. Ten zřejmě drží nafukující se vrchlík a nedopustí přehození šňůr. K nápravě donutila továrnu teprve nebezpečná závada Zdeny Vachtové, mladé naděje z Budějovic. Po odhozu jedné strany rotace pokračovala zvyšující se rychlostí a odhozený záložák se namotal na šňůry hlavního padáku. Muší váha, nakloněná poloha těla visícího na jednom popruhu a dopad do rozbláceného terénu – to všechno jí bylo přičteno k dobru, takže si jen zhmoždila páteř, a za tři dny mohla skákat dál. Úprava se koncem května osvědčila a Chornice pak vyráběla typ PTCH-6 B.

Do Lipska jsme tedy přijeli s vědomím, že sice přežijeme, ale na medaile můžeme pomýšlet při větru do 3 m/s. Navíc jsme netušili, jaké překvapení nás čeká.

Hned v průběhu seskoků jednotlivců na přesnost se ukázalo, že nové Paracommandery má téměř polovina ze sedmnácti družstev, NDR přizpůsobila svůj RL domácímu počasí, ale s naprostou novinkou – UT-2 přijeli sověti. Jejich padák měl údajně dopřednou rychlost o něco vyšší než rychlost klesání a tu zase mohl zvyšovat až nebezpečně. Rychle se otáčel a hlavně dokázal traverzem „srovnat“ i náhlou změnu směru větru v nebývalém rozsahu.
Vypadalo to na studenou sprchu. Zvítězil sice třemi nulami Gerhardt z NDR, ale to byl místní a byla to jediná příležitost slyšet jinou hymnu než „Sajuz něrušimyj....“ Z našich byl nejlepší Jožka Vrábel – na desátém místě.

Na snímku Jaroslav Jehlička a Gustav Koubek. Společně se Zdeňkem Kaplanem vytvořili dne 21. března 1957 v 8, 59 hod. světový rekord. Výška seskoku byla 12 580 metrů, padáky otevírali ve výšce kolem 600 - 800 metrů nad terénem. Délka volného pádu byla 11 660 metrů podle barografu. Seskok byl uskutečněn ve dne na vojenském letišti Boží Dar (Mladá) u Milovic. Dne 27. března 1957 skupina provedla další seskok z výšky 12 815 metrů v noci na totéž letiště, délka volného pádu 12 200 metrů. Oba seskoky byly uznány jako světové rekordy a po dobu více než jednoho roku nebyly překonány.
(poznámka redakce, foto archiv KVVV Praha)

Den před zahájením akrobatické discipliny nebylo počasí, a my jsme pluli parníkem do Míšně. Cestou dostali Jehlička s Kumbárem žaludeční křeče, horečku, zvraceli – museli jsme je odvézt autem zpátky do hotelu, kde německý šéflékař mistrovství nechtěl věřit, že jsou absolutní abstinenti a nepili žádný alkohol. Málem ho urazila naše teorie, že to může být reakce na jejich specialitu – salám z tučného a polosyrového masa, který jsme dostali ke snídani a na cestu. Manšaft jsem uklidnil, že to nebyl atentát na favority, párkrát jsme kluky v noci zkontrolovali, jestli ještě žijí, a po řádné dávce živočišného uhlí ráno sice pobledlí a s nejistými koleny absolvovali dvě kola komplexů. Oba dokázali, že jako praví výsadkáři něco vydrží; Jehla byl na 9. místě - z našich dokonce nejlepší!

Nad výsledkovou tabulí se spokojeně culil jenom trenér sborné Storčienko – na stupních vítězů nestál nikdo jiný než Rusové! Při tvorbě propozic totiž nikdo nepředpokládal, že by sportovci během dvou let mez mistrovstvími dokázali výrazně zkrátit čas komplexu. Sovětům se však podařilo s využitím státní dotace a dostupné techniky dosahovat časů kratších až o dvě vteřiny! Rozhodčí ještě měli jen telemetry, čas měřili ratraplánkami a chyby diktovali zapisovatelům s propiskou. Někteří ani nestačili stopky včas spustit nebo zastavit, většinou nebyli schopni postřehnout, co ti chlapi vlastně v saltech dělají a nestíhali všechny chyby nadiktovat nebo si je zapamatovat. Prakticky bylo možné vyhlásit vítěze po dokončení této discipliny, protože i kdyby všichni ostatní soutěžící naskákali jenom samé čisté nuly, mohla si sborná dovolit „ulítnout“ i několik metrů!

Zbývala poslední možnost – skupiny na přesnost. Ale to by se býval musel stát zázrak; spíš šlo o to, urvat alespoň druhé místo! Vítr se sice neuklidnil, ale ustálil se směr a s tím už se dalo něco dělat. Před námi byly ještě dvě-tři mašiny, když se počasí zase rozdovádělo. Vtom za mnou přišla duklácká dvojčata, Jarda si mě vzal stranou a povídá: „Jestli nás do toho vyženou, tak jsme v háji. Podívej – s Vaškem jsme zabalili náhradní padák tak, že se neotevře. Já s tím skočím, bude z toho odhoz a budeme muset opakovat. Než znovu zabalíme, snad se to zase srovná.“

Málem mi tím vyrazil dech. Tohle mi říkal „...tvrdý velitel, který nikdy nesleví ani slovíčko, vždycky splní svůj úkol a přivede z něj své podřízené, protože všecko dělá po zralém uvážení!“ Ten článek v OL jsem četl až jako důchodce, ale přesně tak jsem si Jehličku představoval jako svůj vzor. Co byste udělali v kůži člověka, který se stal trenérem jenom řízením osudu, který ví, že nadřízení generálové a plukovníci od něj čekají další zlatou medaili a nebudou brát v úvahu jak málo času a prostředků jsme měli na přípravu? Když celý manšaft chce dokázat, že něco umí?
A tak jsem to zrale uvážil i já a povídám: „Jardo, já si Tvé nabídky hrozně vážím. Jsi kapitán a chcete dopadnout co nejlíp. Já taky. Ale nejsme na vojně a nejde o život. Přece ten tvůj patří Tvé rodině a nemůžeš ho riskovat pro nějaký metál. Za druhé to není fér a víš, že po dopadu na padák nesmíš sáhnout, dokud to neprověří jury a rozhodčí. Kdyby na to přišli, a to není tak velký problém, máš po slávě nejenom ty, ale i republika a náš sportovní parašutismus by šel do kopru. Kluci – vždyť vy to umíte! Hele, stopneme si ty, co jsou v náletu, a až budete stoupat, koukejte, jak ti před vámi řídí a co to s nimi dělá.“
Ani mi neodpověděl. Šli nahoru a domů si kluci i holky vezli své stříbrné. A pro mě zůstal Jarda Jehlička tím tvrdým výsadkářem, který vždycky splnil úkol, protože zrale uvažoval.

Bořek Vejvara

Z PŘIPRAVOVANÝCH AKCÍ

březen: Vzpomínka na výročí úmrtí gen. Palečka v Plzni.
duben: 105. výročí narození gen. Krzáka v Bernarticích.
květen: Vzpomínkové akty k ukončení 2. světové války.
červen: Akce Brdy, Memoriál Fr. Mansfelda.
18. června: Anthropoid Resslova a Technická ulice v Praze.
20. června: ČLENSKÁ SCHŮZE KVVV Praha - klubovna ČsOL.
29. června: Pochod po stopách 22. VB.

Další termíny a akce budou aktualizovány na webových stránkách

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

Dne 2. 2. 2019 při příležitosti životního jubilea výbor KVVV Praha z. s. udělil:

Blahopřejný diplom: **35 let - kol. Erik Eštů**
45 let - kol. Jiří Adam
50 let - kol. Jaroslav Zázvorka

Blahopřejný diplom + PM KVVV Praha (stříbrnou):
85 let - kol. František Řanda

PM KVVV Praha (bronzovou): kol. Miroslav Mráček

MUSELI JSME SE ROZLOUČIT

Dne 25. prosince nás opustil ve věku nedožitých 90 let kolega

Ludvík Dvořáček

Dne 15. listopadu 2018 nás opustil ve věku 78 let kolega

Josef Hanák

Vzpomínáme

PADÁČEK – Občasník Klubu vojenských výsadkových veteránů Praha. Vychází 3x ročně (ke každé členské schůzi). Od čísla 31 rediguje Milan Krejza, e-mail: kvvvpraha@seznam.cz. Technické zpracování Pavel Břeský, e-mail: breskyp@volny.cz. Redakční uzávěrka: 25.1. 2019. Neprošlo jazykovou úpravou. Další číslo vyjde v červnu 2019. Uveřejněno na webové stránce: kvvvpraha.cz